

LEBRIS

We know
books

Păpușarul

Daria Bordeianu

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Capitolul 1 Băiatul	7
Capitolul 2 Fata.....	20
Capitolul 3 Ce-mi doresc	38
Capitolul 4 Și ce propui?	54
Capitolul 5 Vreau să te cunosc	69
Capitolul 6 Păpuși cu personalitate.....	97
Capitolul 7 Ce trebuie să știi.....	124
Capitolul 8 O altă față	145
Capitolul 9 Regrete și despărțiri	187
Capitolul 10 Adevărul iese la iveală....	211

Capitolul 1

Băiatul

— Îți place să te joci cu păpuși? Da?! Și mie! Și sunt convinsă că și alții oameni le place. Dar știi de ce? Pentru că, în adâncul nostru, suntem obsedați de putere. Ne place să deținem controlul. Problema este că, în același timp, nu ne place să fim controlați. Dar în lumea păpușilor nici nu încapă discuție de așa ceva, deoarece ele nu au conștiință. Spre deosebire de noi, păpușile sunt doar niște chestii făcute din plastic (sau alte materiale), care execută tot ce le spunem noi. Noi le dăm viață, iar ele ne oferă, în schimb, plăcerea de a deține controlul suprem. Nu ar fi minunat dacă noi două am fi păpușari și restul oamenilor păpuși? Ah! Dar nu se poate... De ce? Pentru

că noi toți suntem deja păpuși! Nu ți s-a ntâmplat să faci chestii fără să-ți dai seama? Da?! Păi, uite de asta! Păpușarul a decis să te pună să faci acel lucru. Dacă stau bine să mă gândesc, și cu mine s-a jucat de câteva ori. M-a făcut să merg într-o direcție total opusă față de cea pe care o voiam eu. Chit că vorbim de alegerile din viață sau de mersul propriu-zis pe stradă. Pe tine ce te-a pus să faci?

Silueta cu păr castaniu cârlionțat și-a aplecat capul preț de câteva clipe, apoi s-a ridicat brusc:

— Vreau pizza!

Povestitoarea a zâmbit și, cu un gest tandru, a luat un cârlionț și a început să-l răsucească pe deget:

— Prea bine. Și mie mi-e foame.

Micuța s-a ridicat de pe scaun și a ieșit în grabă din bucătărie, cu un zâmbet larg pe chip. În goana sa, a trecut pe lângă un băiat de aceeași vârstă cu povestitoarea, mai-mai să dea peste el. Băiatul s-a ferit, i-a aruncat o scurtă privire fetiței, după care a intrat în bucătărie:

— De ce-i Ilinca așa entuziasmată?

— Luăm pizza, a răspuns povestitoarea cu telefonul în mână.

— Nu luăm pizza! a spus băiatul rigid.

— De ce, mă rog?

— A mâncat pizza acum două zile. Mă omoară tușa Tania dacă îi dau iar.

— Nu te omoară. Azi sunt și eu aici! E o ocazie specială, a răspuns pe un ton calm. Hai, fac eu cinste. În plus, și mie îmi e foame.

Băiatul a strâmbat din nas, dar n-a zis nimic. Povestitoarea a făcut comanda apoi s-a așezat și mai comod în scaun:

— Ce tot mustăcești acolo? Ce nu-ți convine?

— Cine? Eu? N-am nimic.

— Luca, te cunosc de zece ani, crezi că nu știu cum arată fața ta când te supără ceva?

— Se pare că, dintr-un oarecare motiv, mă deranjează când îi povestești cuiva teoria ta

— Deci ai auzit..., a murmurat povestitoarea ca pentru ea.

— Doar o parte. Ce te-a apucat să-i povestești Ilincăi treaba asta?!

— Nu știu. M-am lăsat purtată de gânduri, cred.

— Crezi?! Are patru ani! Nu e în regulă să o expui la astfel de teorii. Sunt încă foarte multe lucruri pe care nu le înțelege.

— Crede-mă, înțelege prea multe. Chiar mai multe decât tine! i-a zis ea dojenitor.

— Nu începe cu o altă teorie de-a ta, te rog.

— Nu e nicio teorie, e un adevăr.

— Anca, ești incredibilă!

— În ce sens? a întrebat ea curioasă din cale-afară.

— În ambele sensuri, i-a răspuns el rânjind.

Fata l-a lovit cu piciorul pe sub masă, apoi au început să râdă. Între timp, Ilinca s-a întors în bucătărie, ținând strâns la piept păpușa sa preferată, și s-a așezat lângă Anca. De-ndată ce a venit pizza, cei trei au început să mănânce. Luca se uita la prietena lui cu admirație. De când s-au cunoscut, fata nu înceta să-l surprindă. Descoperea lucruri noi despre ea în fiecare zi.

În câteva ore, a început o ploaie grozavă de august. Luca, Anca și Ilinca stăteau pe canapea, înfolfiți într-o pătură și uitându-se la un film, în timp ce picăturile mari și grele cădeau din cerul gri-cenușiu și se prelingeau pe ferestrele reci. După câteva minute s-a auzit soneria. Băiatul s-a ridicat în grabă și s-a dus să deschidă ușa. Nici n-a apucat s-o întredeschidă când, dintr-o dată, a dat buzna înăuntru o doamnă cam la vreo treizeci și opt de ani, și a început să strige ca din gură de șarpe:

— Bună seara! Bună seara! Ce faceți dragii mei? Luca! Nepotul meu frumos! Dă să te pupa tușa Tania!

LIBRIS We know books

Doamna s-a aplecat și l-a cuprins pe băiat cu mâinile sale lungi și subțiri. Anca a apărut în hol cu Ilinca de mână care, văzând-o pe mama ei, i-a sărit direct în brațe și a început să-i povestească cum a fost ziua ei:

— Pare-se că v-ați distrat, a zis doamna zâmbind.

— Chiar da, i-a răspuns băiatul.

— Bine, atunci. Vă mulțumesc pentru tot!

— N-ai pentru ce, tușă Tania.

— A fost o scumpă, a adăugat Anca.

Tușă Tania și Ilinca au coborât pe scări, lăsându-i pe cei doi prieteni singuri. Luca s-a uitat ușor stânjenit către fată:

— Mulțumesc că m-ai ajutat azi cu Ilinca.

— Nu-ți face griji. A fost plăcerea mea. Știi doar cât o iubesc pe Ilinca, i-a răspuns Anca în timp ce se încălța. Plec acum. S-a făcut foarte târziu. Am noroc dacă găsesc un taxi.

— Da..., a îngăimat băiatul cu un nod în gât.

Luca începuse să se fâstâcească, legănându-se stânga-dreapta, străbătut de o îngrijorare cumplită. Fata și-a luat geanta și a ieșit pe holul blocului:

— Pa!

— Stai puțin! a strigat Luca. Anca și-a întors capul spre el curioasă. Știi... mă gândeam că e târziu, nu se știe dacă ai cu ce să ajungi acasă...

— Nu-i problemă, mă descurc eu cumva.

— Mă întrebam, totuși, dacă n-ai vrea să rămâi la mine în seara asta. Mai stăm de vorbă, dormim, iar mâine dimineață poți să-ți vezi de drum liniștită. În plus, încă nu am apucat să terminăm filmul, a spus zâmbind.

Anca a făcut câțiva pași și s-a oprit în ușă fără să scoată o vorbă. Băiatul, deși calm în aparență, devenise puțin agitat la gândul că poate această propunere a deranjat-o pe prietena sa. După câteva clipe, fata își ridică privirea din pământ:

— Mulțumesc, dar nu aș vrea să deranjez.

— Glumești? Tu nu ai fost niciodată un deranj pentru mine.

— Știu, dar părinții tăi o să se întoarcă mâine.

— Ajung pe la 15:00. Nu o să avem treabă cu ei. Oricum, la cât de matinală te știu, tu la 8:00 ești în picioare, gata-gata să pleci, a spus Luca râzând.

Anca începuse și ea să râdă după care, văzând insistențele băiatului, a intrat înapoi în apartament. În câteva minute, cei doi erau din nou pe canapea, uitându-se la filmul pe care îl începuseră. La un moment dat, băiatul i-a aruncat o privire fetei, care stătea acum rezemată de mânerul canapelei, proptindu-și capul cu mâna stângă. Lumina slabă făcută de televizor era perfectă pentru Luca cât să vadă expresia de pe fața ei. Era fericită. Zâmbetul acela sincer și ochii verzi care-i scânteiau cu putere i-au dat o bucurie nespusă, chiar prostească. Fără să realizeze, această „scurtă privire” se transformase în holbat:

— Ce faci? l-a întrebat Anca, fără să-și ia ochii de la film.

— Foarte bine, i-a răspuns Luca, prefăcându-se că nu știe la ce se referea prietena lui.

— De ce te holbezi la mine? Sunt frumoasă?

— Nu. Doar mă bucur că te-am salvat.

Acest răspuns a făcut-o să se întoarcă către el și să-l analizeze aspru din priviri:

— Și cum m-ai salvat tu, și de la ce?

— Păi... dacă nu te primeam la mine, să rămâi peste noapte, cel mai probabil ai fi fost răpită.

— Nu zău! Cum așa? l-a întrebat plină de curiozitate.

— După cum ai spus și tu, ai fi avut mare noroc dacă găseai un taxi la ora asta. Totuși, dacă găseai, era o foarte mare posibilitate ca șoferul să te fi sechestrat. Adică, o fată singură într-un taxi la ora 23:00. E scena perfectă, a răspuns băiatul calm, considerând că această explicație este de prisos.

— Deci, carevasăzică, erai îngrijorat să nu fiu răpită. Asta e drăguț, i-a răspuns zâmbind.

— Nu. Doar eram îngrijorat că va trebui să te caut prin ploaie.

Anca l-a lovit încet în umăr:

— Ești fenomenal! a spus cu răceală.

În jumătate de oră filmul s-a terminat. Luca a întrebat-o cum i s-a părut, moment în care a văzut că fata dormea buștean, ghemuită în colțul canapelei. S-a ridicat încet, a luat o pătură și a învelit-o:

— Mare figură mai ești! a spus zâmbind ca un copil.

Băiatul i-a pus un pahar cu apă pe masă, a închis lumina după care s-a dus în camera lui să doarmă. Nu a durat mult și visele l-au năpădit din toate părțile.

Tot ce vă pot spune, până acum, este că relația dintre cei doi prieteni este una deosebit de specială. Luca și Anca se cunosc de zece ani, sunt la același liceu, și chiar în aceeași clasă, iar din toamnă încep clasa a XI-a. Mereu